

Лалка.

Истина е чи азъ не бѣхъ имала отъ нищо да ся боя, ако всичкѣйтъ свѣтъ вы гледаше съ очитѣ, съ които вы гледамъ азъ. Добрытъ качества, които намѣрвамъ въ васъ, оправдаватъ всичко що върша за васъ. Сърдцето ми, за своя защита, има, освѣнь вашето достоинство, еще и глѣбуката признателность, въ която е обвѣзано отъ самага Бога къмъ васъ — моя спаситель. Вый ми спасихте животътъ. Мога ли азъ да забравя нѣкога онази опасность, слѣдъ която почнаха да ся срѣщатъ поглѣдытъ ни? Изложихте съ чудно великодушнѣ самыйтъ си животъ за да спасете мойтъ отъ буйнытъ вълны; оиѣзи нѣжны грыжи, които зехте послѣ за да мя свѣстите, постояннытъ и вѣжливы учтивости на онази любовь, която нито времято, нито мъчнотинтъ можѣха да отчаятъ, и заради която, като пренебрегнахте и родители и отечество, спрехте ся на това мѣсто, криете си заради мене и происхождение и дѣйствителното положеніе, и, за да можете да мя виждате по лесно, въсприехте да влѣзете у дома като слуга на баща ми, — всичко това, Стопле, чудно дѣйствува върху ми, всичко това оправдава обѣщаніето, чрезъ което ся свързахмы тайно; по това оправданіе, достаточнѣ за ме-